

когато майчината любов възражда душитѣ на хората!... Възражда, дори когато сж паднали низко, много низко... Майко, Андрей си отива. Ние сме едни, той е другъ. Нека си отиде неопетненъ отъ насъ. Поне образътъ му да запазимъ чистъ. И болката, майко, и болката, че не можемъ да бъдемъ заедно. А не можемъ... Ние сме срастнали съ фотьойлитѣ, съ мебелитѣ и мислимъ, че ни сж по необходими отъ него. Така и ще си остане. Илюзиятѣ, че той ще вае удобно насъ таненъ при насъ, умрѣха. Нека си отиде неопетненъ.

МИРА. И нека върваме, че той вае, заедно съ милиони, една статуя, която е жива... Той е правъ!

ЕЛЕНА. Той е правъ? / съвсѣмъ нервно / Той е правъ, когато ни плюва, а ние не бива да си повдигнемъ ржката, за да запазимъ лицето си.

ЛИЛИЯ. Но ти не павишъ лицето си, а плювашъ Андрей И то съвсѣмъ лошо. Какво въ същностъ е направилъ той? Само защото не е съгласенъ съ насъ, съ нашия егрозъмъ отъ който не можемъ да се откъснемъ, трѣбва ли да му отвърщаме така?

ЕЛЕНА. Нашия егрозъмъ?... Ами...

ЛИЛИЯ. Егрозъмъ. Защото ние защитаваме себе си, а той - семейството на единъ убитъ работникъ.

ЕЛЕНА. Друго нѣма съ каква да се занемавашъ, ами приказвашъ праздни приказки?

МИРА. Споредъ васъ, праздни приказки ли сж семейството на единъ убитъ работникъ? Да се защити живота на работницитѣ. Праздна приказка ли е?

БОРЖЪ. Нима г-хате, не показва съ този великолепенъ балъ, че достатъчно състрадава?